

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 371. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_189-txt-shoot-idm9955/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

vitel,
agdad
arligt,
or ere
giere?
Dan-
t dette
id med
det ny
s paa
rne er
nogen
ilfaar

de ved

Stam-

Det
er sees
ordær
Pellig-
er det
Efter
rodes,

omme
et, at
u Dod,
horset,
e, ved
7; at

Etaad isar i sit 53de aabenbar spaar om Forso-
ningen, hvilket ydermere bekræftes i Ap. G. 3,
og at d i isar er Daniel, som i sit 9de bestemte
Tiden for Kristi Komme. Vel klinger Sligt
som en løs Tale i Dognets Ore: men det behø-
fer kun Sandheden af Herrens Ord hos Daniel
12. 10. Ingen af de U gudelige skal forstaa det,
men de som mærke paa Visdom, de skal for-
staa det.

Side 52. Det er en Skødesløshed at jeg har sagt,
at det græske Sprog herskede i det hele romerske
Rige, da det burde hede: var bekendt og forsto-
des af Rønge.

Side 53. Her burde Cæsarskrivere Juvenal og
Samlere Plinius været nævnte; hvilke begge
vare vogne, førend Trajan tog ved Sjiret.
Skøndt nu baade Trajan og Plinius gjorde Alt
for at bringe offentlige Skoler i Gang, skøndt
goddædige og videnskabelige Fyrster sadde paa
Tronen i to Menesteaadre, lod dog ikke et op-
vakt Hoved sta tilfjone; Lærdommen undergif
midt mellem Skoler og Bogsamling-er, medens
den opblomstredde mellem de undertrokte Kristne.
Hvo som ikke her seer Stadsfæstelse paa den
Sandhed, at Tro er al Vandeligheds Moder,
han har forsooret at oplade Dret for Sandheden.

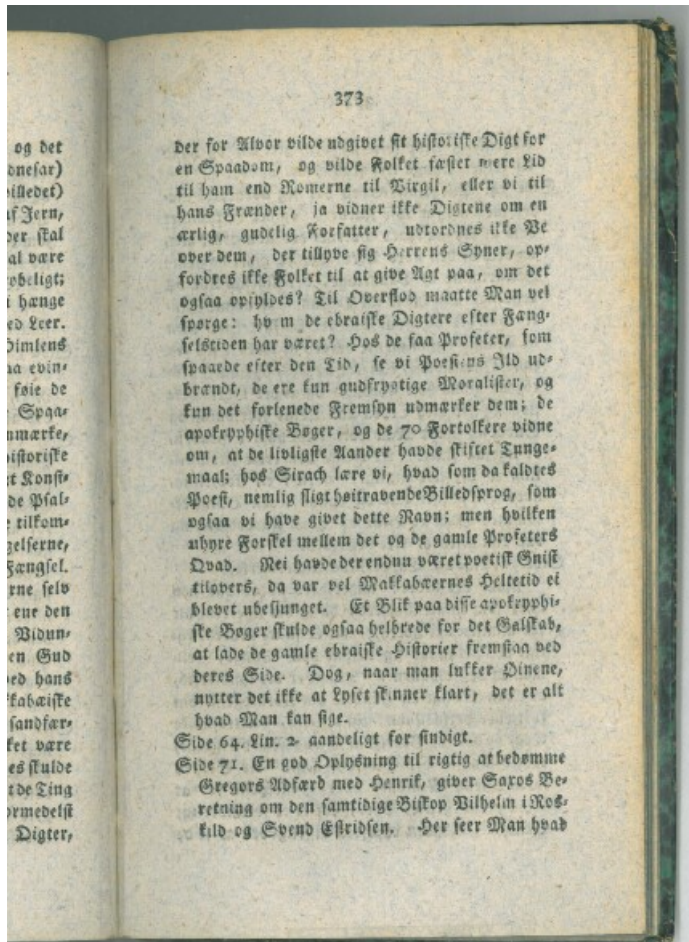
Side 56. Her burde det med et Par Ord været an-
mærket, hvortledes Profeten Daniel forudsaae
det romerske Rige og dets Fald, som vi kan
læse i hans Tales andet Kapitel, hvorefter han siger:
Det fjerde Rige skal være stærkt som Jernet,
efter som Jernet knuser og smulder Alt, ja

som Jernet sønderlaaer alle Ting, skal og det knuse og sønderlaa; men at du (Rebukaonesar) saae Fodderne og Tærne (paa Drømmeblæddet) en Del være af Pottemagerleer, en Del af Jern, er at det skal blive et deelt Rige, og der skal blive af Jernets Starke deri, og det skal være tildels et stærkt Rige, men tildels et skrøbeligt; Menneskeslagten skal blandes og dog ei hænges sammen, ligesom Jern ei kan hænges ved Leer. Men i de samme Kongers Dage skal Himlens Gud oprette et Rige, der ei skal forgaa evindeligt. Mon Jøderne virkelig, for at seie de Kristne, skulde bagefter opdigte denne Spaadom!!! Jeg maa ved denne Leilighed anmærke, at det endog blot fra den almindelige historiske Standpunkt viser sig som et høist elendigt Kunstgreb, naar Man vil indbilde Folk, at de Psalmes og profetiske Digte, som spaa om de tilkommende Tider, ere opdigtede efter Tilbragelserne, og for en Deel efter det Babyloniske Fængsel. Forst kan det jo ikke nægtes, at Jøderne selv maae Spaadommene for gamle, og at ene den stærkeste Visdom herom kan forklare det Vidunder, at Folket kunde vende tilbage til den Gud de havde forladt, og hænges saa fast ved hans Dyrkelse, som Historien om den maffabaiske Tid, ja om en Nad af Aarhundreder sandfærdig vidner. Hvorledes skulde nu Folket være kommet til den Indbildning, ja hvorledes skulde Spaadommene være forfattede, efter at de Ting være skedte, som ei kunde ske uden formedelst dem? Maatte det ikke være en vantro Digter,

der
en
til
han
art
ove
for
og
sa
se
sp
br
kn
ap
on
m
P
og
al
D
ti
bl
st
a
d
n
b
Sid
Sid
e
t

og det
onefar)
ilskedet
af Jern,
der skal
al være
beligt;
i hange
ed Leer.
himlens
aa evin-
foie de
Spaa-
mærke,
istoriske
et Konst-
de Pals-
tilkom-
gelsen,
fængsel,
ene selv
ene den
Bidun-
en Gud-
ed hans
fabaike
sandfar-
ket være
es stude
de Ting
ormedelst
Digter,

der for Alvor vilde udgiøet sit historiske Digt for en Spaadom, og vilde Folket sæt mere Lid til ham end Romerne til Virgil, eller vi til hans Brøder, ja vidner ikke Digtens om en ærlig, gudelig Forfatter, udrordnes ikke Ve over dem, der tilløbe sig Herrens Synes, og fordres ikke Folket til at give Agt paa, om det ogsaa oplydes? Til Overflod maatte Man vel spørge: hv i de ebraiske Digtene efter Gang, fetsiden har været? Hos de saa Profeter, som spaaede efter den Tid, se vi Poetsens Ild udbrændt, de ere kun gudfrygtige Moraliser, og kun det forlenede Fremsyn udmærker dem; de apokryphiske Bøger, og de 70 Fortolkere vidne om, at de livligste Aander havde stiftet Tunge- maal; hos Sirach lære vi, hvad som da kaldtes Poesi, nemlig sliot hoitradende Billedsprog, som ogsaa vi have givet dette Navn; men hvilken uhyre Forskel mellem det og de gamle Profeters Dvad. Nei havde der endnu været poetisk Snik tilovers, da var vel Makkabæernes Heltetid ei blevet ubesjungen. Et Hlik paa disse apokryphiske Bøger stude ogsaa helbrede for det Galskab, at lade de gamle ebraiske Historier fremstaa ved deres Side. Dog, naar man lukker Dinene, notter det ikke at Lyset skinner klart, det er alt hvad Man kan sige.

Side 64. Lin. 2 aandeligt for sindigt.
Side 71. En god Oplysning til rigtig at bedømme Gregors Adfærd med Henrik, giver Saxos Besretning om den samtidige Biskop Vilhelm i Roskild og Svend Estridsen. Der seer Man hvad

